

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 lipca 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Wydziału II
Karnego Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 27 kwietnia 2026 r., sygn. akt II 1 Ka 228/24,

o odmowie przyjęcia zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego we
Włocławku z dnia 30 marca 2026 r., sygn. akt II 1 Ka 228/24 o nieuwzględnieniu

wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

[J.J.]

Pismem z dnia 21 maja 2026 r. (data wpływu) obrońca skazanego złożył
zażalenie na zarządzenie upoważnionego sędziego Wydziału II Karnego Sądu
Okręgowego we Włocławku z dnia 27 kwietnia 2026 r., sygn. akt II 1 Ka 228/24, o
odmowie przyjęcia zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego we
Włocławku z dnia 30 marca 2026 r., sygn. akt II 1 Ka 228/24 o nieuwzględnieniu
wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji.

Wskazał w nim, że doszło do naruszenia art. 429 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że w realiach sprawy na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia kasacji nie przysługuje środek odwoławczy oraz naruszenia art. 94 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 2 k.p.k. poprzez niedochowanie wymogów formalnych zarządzenia poprzez zaniechanie oznaczenia osoby wydającej zaskarżone zarządzenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem kontroli Sądu Najwyższego jest w niniejszej sprawie kwestia prawidłowości postępowania w przedmiocie zażalenia na zarządzenie upoważnionego sędziego o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie sądu właściwego o nieuwzględnieniu wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji.

Zauważyć należy na wstępie, że wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego zasadniczym powodem odmowy przywrócenia terminu do wniesienia kasacji nie była w tej sprawie kwestia oceny uchybienia przez niego obowiązkowi załączenia do wniosku o przywrócenie terminu także treści samej kasacji. Było nim uznanie przez Sąd Okręgowy we Włocławku, że obrońca nie uprawdopodobnił w swoim wniosku, by uchybienie terminu nastąpiło z przyczyn niezależnych od skazanego, a stanowisko swoje Sąd jasno uzasadnił. Była to główna, a więc samoistna podstawa negatywnej oceny wniosku i odmowy przywrócenia terminu. Jako dodatkową okoliczność trafnie wskazano w postanowieniu na uchybienie wniosku w postaci braku załączenia do niego kasacji, co zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k. jest warunkiem koniecznym do skutecznego złożenia wniosku o przywrócenie terminu. Na konieczność dopełnienia tego obowiązku i to jednocześnie ze złożeniem wniosku wskazuje wprost wskazany art. 126 §1 k.p.k., oraz podkreślał to sam obrońca skazanego w treści własnego wniosku, do którego jednak kasacji nie dołączył. Także zatem druga ze wskazanych okoliczności została prawidłowo ustalona, a samo dopełnienie obowiązku dołączenia treści kasacji nie obciążało sądu – jak twierdzi obrońca – lecz wnioskodawcę.

Co jednak zasadnicze, zauważyć należy, że zgodnie z art. 528 § 1 pkt. 3 k.p.k. nie przysługuje środek odwoławczy na postanowienie o odmowie

przywrócenia terminu do wniesienia kasacji. Treść tego przepisu jest jednoznaczna i wskazuje na prawidłowość rozstrzygnięcia upoważnionego sędziego Wydziału II Sądu Okręgowego we Włocławku, który odmówił przyjęcia niedopuszczalnego środka odwoławczego. Z pewnością także sam fakt pomijania w zażaleniu obrońcy zasadniczej podstawy odmowy przywrócenia terminu, a kwestionowanie tylko drugiej z nich nie pozwala na przełamanie jednoznacznej wykładni wskazanego wyżej przepisu i przyjęcia dopuszczalności środka odwoławczego.

Na marginesie zatem jedynie za pozbawiony podstaw w stopniu oczywistym uznać należało podniesiony w zażaleniu zarzut braku dochowania wymogów formalnych zarządzenia poprzez zaniechanie oznaczenia osoby wydającej zaskarżone zarządzenie, skoro w jego treści pismem maszynowym oznaczono osobę „Upoważniony sędzia w Wydziale II Karnym Sądu Okręgowego we Włocławku”, upoważnienie ma swoje podstawy w obowiązujących przepisach prawa, a na oryginale naniesiony jest własny odręczny podpis sędziego. Identyfikacja osoby sędziego i jego upoważnienia do wydania zarządzenia są jednoznaczne i nie mogą być kwestionowane. Nie istnieją zatem żadne podstawy by twierdzić, że zarządzenia tego nie wydała osoba oznaczona w rozumieniu art. 94 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]